

πὸ μειδιάμματος ἀν καὶ διεγράφετο ἐπ' αὐτῶν ἡ ἀποτυχία, ἡ ἀγανάκτησις καὶ ὁ φθόνος.

Ε. Μετὰ ἐν ἔτος.

Ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα Μωγρὰν διέδχινον περὶ δέιλῃν, ὑπὸ τοῦ Κ. Παβόζου συνοδευόμενοι, θάυμασίον τι ὑποστατικὸν ὅπερ ἐκέκμητο λεύγας τινὰς μακρὰν τῶν Παρισίων.

Οἱ τρεῖς δὲ οὗτοι περιεπάτουν βραδέως συνομιλοῦντες ἢ τερπόμενοι ἐν τῇ γραφικῇ δύσει τοῦ ἡλίου, ἥτις ἐχρύσωνε τὰ χλωρα τῶν δένδρων φυλλώματα. Ἡ κόμησσα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς εἶχε χάρισι βρέφος δροσερὸν καὶ εὐτραφές, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συζύγου της, καὶ παρεδίδετο ὁλόκληρος εἰς τὴν χαρμόσυνον ταύτην θέαν τῆς φύσεως. Ἡ φυσιογνωμία της ἦτο φαιδρά.

— Ωραία ἡ τριαύτη ζωὴ, ἐψιθύρισε μετ' ἐκφράσεως ἀπάτου χαρᾶς.

Ὁ κόμης τὴν εὐχαρίστησε διὰ νεύματος.

— Γνωρίζεις, κυρία, εἶπεν ὁ πονηρὸς ἱατρὸς, ὅστις ἐθάδιζε πλησίον αὐτῆς, ὅτι ἐντὸς ὀλίγου τὸ ὄνομα τοῦ Δυπαῖν θὰ κατασταθῇ ἑνδοξον;

— Τῇ ἀληθείᾳ, ἱατρέ;

— Ὁ Κ. Μάξιμος διακρίνεται ἐν Ἀλγερίᾳ.

— Τοῦτο δὲν μ' ἐκπλήττει, παρετήρησεν ὁ Κ. Μωγρὰν.

— Μὲ πεντήκοντα ἱππεῖς, ἐπανέλαβεν ὁ Κ. Παβόζος, ἔτρεψεν εἰς φυγὴν πολλὰς ἑκατοστύας Ἀράβων. Τούτου ἕνεκα τῷ ἀπένειμαν παράσημον.

— Ἄ! τόσον καλλίτερα, ἀνέκραξεν ἡ Κ. Μωγρὰν μὲ προφανῇ εὐχαρίστησιν.

— Εἶναι ἀξιόλογος νέος, εἶπεν ὁ κόμης.

— Τὴν σταυροφορίαν ἀνείγγελλε, σήμερον τὸ πρωτὶ, ὁ μνηνῶρ, ἐξηκολούθησεν ὁ Κ. Παβόζος. Ὑπολοχαγὸς τοῦ ἱππικοῦ καὶ ἱππότης τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς χωρὶς νὰ ᾔῃ ἀκόμη εἰκοσαστής! Εἶνε ὠραῖον πραγματὶ!

— Ἐλπίζω ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ γίνῃ λοχαγός, ἀπεκρίθη ὁ Κ. Μωγρὰν.

— Λοχαγὸς ἢ νεκρὸς, παρετήρησεν ὁ Κ. Παβόζος.

— ἱατρέ, ἀνέκραξεν ἡ Κ. Μωγρὰν, δὲν πιστεύω πλέον τὰς προρρήσεις σου. Οἱ ἄνθρωποι τοὺς ὁποίους φονεύεις, εἶναι πολλὰ καλὰ. Ὅποιον τρόπον δὲν μ' ἐπροξένησες! προσέθηκε γελῶσα. Ὁ σύζυγός μου κ' ἐγώ, ὑπήρξαμεν θύματά σου, καὶ ὁμῶς αἰσθανόμεθα πρὸς σὲ ἀτελεύτητον εὐγνωμοσύνην.

— Βέβαιον εἶναι, ἐπανέλαβεν ὁ Κ. Μωγρὰν ὅτι ἐθεώρησα ἑμαυτὸν ὡς νεκρόν. Καὶ ἄλλοι εὐφρόντεροι ἤθελον ἀπατηθῇ. Ὅποιοι ἐλεύθριοι τρόποι, κινήσεις, φυσιογνωμίαι, στεναγμοί, τίποτε δὲν ἔλειπε. Ἀγαπητέ μου κύριε Παβόζε, εἶσαι ὅχι μόνον μέγας ἱατρὸς, ἀλλὰ καὶ μέγας δραματικὸς.

— Ἐρωτῶ ἑμαυτὸν ἤδη, κύριε κόμης, πῶς ἐτόλμησα τοιαύτην δοκιμασίαν.

— Μὰς ὑπώπτευσες, ἱατρέ, εἶπεν ἡ Κ. Μωγρὰν ὑπομειδίως καὶ τοῦτο εἶναι θέλημα δυσάρεστον διὰ σέ.

— Τί τὰ θέλεις, κυρία μου; ἡμεῖς οἱ ἱατροὶ εἴμεθα ἄνθρωποι σκεπτικοί, δύσπιστοι· ἔχωμεν ἀνάγκη νὰ ἰδῶμεν καὶ νὰ ψεύσωμεν ὅπως πιστεύσωμεν. Μ' ὅλας τὰς χάριτας τὰς ὁποίας χρεωστῶ καὶ εἰς τὸν Κ. Μωγρὰν καὶ εἰς σέ, κυρία μου, ἀμφίβαλλον ἔτι. Ἐνώσις τόσον ἀσυμβίβαστος ἀπῆτει ἀρετὰς ἐκτάκτους, καὶ τὴν ὁποίαν φοβούμενος μὴ τραπῇ εἰς δράμα, ἐπαιζα ὡς κωμωδίζαν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Η. Γ.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ

Συνέχεια καὶ τέλος, ὄρα φυλ. 18.

Μικρὰ δικαιοσύ η. — Ἐπίσημοι ἐορταί.

Ἡμέρας τινὰς μετέπειτα, τὸ πλῆθος ἄφησε τὰς ὄχθας τοῦ Ἀὐν κατέσπευσε νὰ στρατοπεδευθῇ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Κούμα· εἰς ὀλίγον χρόνον, τὰς σκηνὰς ἀπάσας διέλυσαν καὶ ἐφόρτωσαν ἐπὶ τῶν καμήλων. Τὴν δὲ τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν, τὰς ἔστησαν εἰς χλοερὰν καὶ πρασίνην πεδιάδα.

Ὁ νόμος τῆς δικαιοσύνης εἶναι ὁ πρίγκιψ αὐτὸς μετὰ τῶν σαργάτων του. Κατὰ τὴν εἰς τοὺς λαοὺς τούτους διαμονὴν τῶν, ὁ πρίγκιψ καὶ οἱ σύντροφοί του εὗρον εὐκαιρίαν νὰ παρευρεθῶσιν εἰς ἐπίσημον συνεδρίαν, προεδρεύοντος τοῦ vice-mhan εἰς τὴν καλύβην τῆς δικαιοσύνης.

Ὅτε δ' ὁ πρίγκιψ ἐνεθρονίσθη εἰς ταύτην, οἱ σαργάται, οἵτινες εἰσῆρχοντο, τὸν ἐπλησίωσαν ἀλληλοδιαδόχως, ἔκαμψαν τὸ δεξιὸν γόνυ κλίνοντες, πρὸς τὰ ἔμπρὸς τὰ σώματά των καὶ ἔψαυσαν μετὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα τὸν ἀριστερόν βραχίονα τοῦ πρίγκιπος, τοῦτο δὲ παρ' αὐτοῖς δηλοῖ σέβας καὶ χαιρετισμόν· ὁ πρίγκιψ ἤγγιζεν ὡσαύτως τὴν χεῖρα τοῦ σαργάτου, ὅστις ἀπεμακρύνετο μετὰ τοῦτο ὀπισθοδρομῶν καὶ ἐκάθητο.

Οἱ πρίγκιπες τῶν Καλμούκων καὶ Μογγόλων ἔχουν ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων τὸ ἰδιώτερον τοῦτο συμβούλιον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζουσι Σάργα, (ἐκ τοῦ Σάρ, ὅπερ σημαίνει διοίκησιν), ὅπερ ἐν τοῦτοις δὲν δύναται νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν ἰσχύϊ των, διότι ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσλαμβάνῃ τὰ μέλη κατὰ θέλησιν. Τὰ καθήκοντα τῶν σαργάτων, τῶν μελῶν δηλ. τοῦ συμβουλίου, εἶναι ἡ ἐνσχόλησις, ὡς σήμερον, περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ λαοῦ, μετὰ τοῦ προέδρου. Ἡ Σάργα σύγκειται ἀπὸ ὀκτὼ μέλη. Κατὰ τὸ ἔτος 1761, ὅτε ὁ Οὐβαςχας ὠνόμασε διάδοχόν του τὸν Δονδοῦν Δάχι, ὁ διοικητὴς Ῥώσσοις ἔκρινε καλὸν νὰ παρεμβάλῃ ἐμπόδια εἰς τὴν ἰσχύϊ τοῦ πρίγκιπος τούτου, κανονίζων, ὅτι οἱ Σαργάται θὰ ᾔῃαι προκεκολλημένοι εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ὁ-

παθέστων τῶν ξένων, καὶ ὅπως τοὺς ὑποβάλλη περισσότερο εἰς τὰ συμφέροντα τῶν Ῥώσων, τοῖς ἐπαρχώρησεν ἐτήσιον μισθοδοσίαν ἑκατὸν ρουβλίων.

Ὅταν οἱ Καλμούκοι ὑποχρεῶνται νὰ ὀρκισθῶσι, κρεμοῦν εἰς τὴν καλύβην τῆς δικαιοσύνης εἰκόνα παριστώσαν συνήθως τὸν θεὸν τοῦ χρόνου (Οὐριχ-βάν).

Τὸ ἔθιμον ἀπαιτεῖ ὥστε ὁ ἐνάγων, τοῦ ὁποίου τὸ δίκαιον προσέβαλεν ὁ ἀδικήσας, ὑποχρεοῖ τὸν ἐναγόμενον νὰ ἐπιφορτίσῃ ἕτερον νὰ ὀρκισθῇ ἀντ' αὐτοῦ. Ἡ διάταξις αὕτη δὲν εἶναι κακὴ, ἀν λογισθῶμεν τὰς βάσεις τῆς θρησκείας τῶν Καλμούκων.

Πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ψευδῶν ὀρκῶν, ὁ νόμος τῶν Μογγόλων διατάττει τὸν ἀδικούμενον νὰ ἐνισχύσῃ τὸ πάθημά του δι' ὄρκου, χωρὶς νὰ ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἀδικούντα νὰ δικαιολογηθῇ. Ἐν τούτοις τὸ ἔθιμον τοῦτο δὲν εἶναι ἐξηρημένον εἰς διαφόρους καταχρήσεις. Εἰς τοὺς Καλμούκους ὁ ὄρκος προκαλεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὰς περὶ χρημάτων διενέξεις των, ὁ δὲ τύπος ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ χρέους. Αἱ μικραὶ ἀδικίαι δὲν προκαλοῦν μεγάλας συζητήσεις. Ὡς τελετὴ τοῦ ὄρκου, τὴν ὁποίαν εἶδον οἱ ὁδοιπόροι, ἐγένετο δι' ἐξ ρούβλια. Διάφοροι ἱερεῖς καὶ λαῖκοι ἐκάθητο εἰς δύο σειρὰς ἐντὸς τῆς μικρᾶς καλύβης· ὀλίγον μακρύτερα ἐκαίετο ξηρὰ κόπρος, ὅπως ἐκ ταύτης ἀνάψωσι τὸν φανόν, ὅταν ἡ τελετὴ ἀρχίσῃ. Οἱ κατήγοροι καὶ οἱ κατηγορούμενοι ἦσαν εἰσέτι εἰς τὴν σάραν τοῦ ποίγιππος, ἔνθα προσεπάθουν νὰ διαλύσωσι τὴν ὑπόθεσιν ἄνευ τοῦ ὄρκου.

Τέλος οἱ κατήγοροι καὶ οἱ κατηγορούμενοι ἐφάνησαν ἀκολουθοῦμενοι ἀπὸ πολυάριθμον συνοδίαν. Ἡ διενέξις των ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς εἰκόνης. Τέλος, ὁ μέλλων νὰ ὀρκισθῇ ἐρρίφθη τρεῖς ἐπὶ τῆς γῆς προσέφρων ἔμπροσθεν τοῦ Οὐριχ-βάν λέξεις τινάς, αἱ δὲν ἠδυνήθησαν οἱ Γάλλοι νὰ καταλάβωσιν, ἔπειτα προσχώρησε πρὸς τὴν ἱερὰν εἰκόνα καὶ τὴν ἤγγισε διὰ τοῦ μετώπου του, ἡ εἰκὼν μετὰ ταῦτα ἐκινήθη, ἡ δὲ συνάθροισις διελύθη.

Αἱ τρεῖς μεγάλαι ἐορταὶ τῶν Καλμούκων εἶναι, ἡ Οὐρουκ ἡ ὁποία ἐορτάζεται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους, καὶ τὴν ὁποίαν οἱ Εὐρωπαῖοί μας δὲν εἶδον· ἡ Σαγαάμ, ἡ λευκὴ ἐορτὴ ἡ ἐορταζομένη κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα τῆς ἀνοιξέως, καὶ ἡ Σουά-λα, ἡτοι ἐορτὴ τῶν λύχνων, κατὰ τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου. Αἱ δύο δὲ τελευταῖαι ἐορταὶ εἶναι ἐκτακτοί.

Ἡμέρας τινάς πρὶν ἀρχίσῃ ἡ Σαγαάμ, τὰ ὄργανα τοῦ Κουρούλ. ἤδη καταστάνα ὑποφερτὰ εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν πέντε φίλων, ἤχησαν αἱ καλύβαι τὰς προσευχῆς, ἐθερμάνθησαν δι' ἀφθόνου πυρᾶς, διότι οἱ ἱερεῖς ἦσαν καὶ ἠναγκασμένοι νὰ ἴστανται ἄνευ κεκρυφάλων καὶ χειρίδων εἰς τὸ ἀνυπόφορον ἐκτεῖνο ψῦχος. Αἱ καλύβαι εὐτρεπίσθησαν ἐνδοθεν διὰ παραπετασμάτων ἐκ μετάξης, οἱ δὲ βωμοὶ ἐκα-

λύφθησαν ἀπὸ ἱερὰ ποτήρια, εἰς τὰ πλάγια τῶν ὁποίων παρετέθησαν πυραμιδοειδῶς πλακοῦντες, πλήρεις βουτύρου· τὸν βωμὸν τέλος ἐκάλυψαν πολυτελεῖς τάπητες.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν προσευχῶν νεκρικὴ σιωπὴ ἐβασίλευεν εἰς τὰς καλύβας τῶν Καλμούκων, διότι ὁ σαργατσιάρχης, ἡ σύζυγός του, οἱ εὐλαβεῖς ἅπαντες ἔτρεξαν εἰς τὸ Κουρούλ.

Ἄδοντες καὶ παίζοντες ἐώρτασαν οἱ ἱερεῖς τὴν τελευταίαν ἡμέραν, τὴν ἀφιερωμένην εἰς τὴν προσευχὴν, τὴν δ' ἐπομένην πρῶταν ἔμπροσθεν ἐκάστης Κουρούλ ὑψώθη χιὼν. Τότε ἐπὶ ταύτης ἐστησαν εἰκόνα τινὰ τοῦ Δαχκδχαμούνη στεγαζομένην ἀπὸ ἀλεξιθερόχιον, ὅπως δυνήθῃ ὁ Βουρκχάν νὰ δεχθῇ τὰς πρῶτας ἡλιακὰς ἀκτίνας· εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς εἰκόνης ἦσαν ἱερὰ ποτήρια καὶ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ Ἡλίου τρεῖς τῶν ἐπιφανεστέρων ἱερέων τοῦ Κουρούλ, φέροντες εἶδη κυμβάλων, ἐκάθησαν ἐπὶ ταπήτων ἐκ πύλου, ἐνῷ ἄλλοι, ὄρθιοι καὶ καθήμενοι, ἐσχημάτισαν ἡμικύκλιον. Φύλλα χαρτίου ἐφ' ὧν ἦσαν λέξεις γεγραμμέναι ἦσαν ἐπὶ τῶν γονάτων των. Κατὰ δὲ τὸ διάστημα τῆς ψαλμωδίας, πλήθη Καλμούκων ἐπλησίαζον εἰς τὴν εἰκόνα, ἐγονυπέτουν πρὸ αὐτῆς, ἔπειτα ἐφέροντο ἐν πομπῇ περὶ τὰς καλύβας, καὶ τέλος ἤρχοντο νὰ τοποθετηθῶσι φύρδην μίγδην περὶ τὴν τελετήν. Τὸ ψῦχος κατὰ τὴν ἐωθινήν ἐκείνην ὥραν ἦτο δριμύτατον, καὶ ἐν τούτοις οἱ ἱερεῖς οἱ ἐπιτελοῦντες τὴν τελετήν ἦσαν γυμνοί, μὲ κόμπην ἐν χρῶ κεκαρμένην, χωρὶς νὰ φοβῶνται τὸ ψῦχος.

Ἄμα ἡ προσευχὴ ἐτελειώσεν, οἱ ἱερεῖς καὶ πλήθος λαϊκῶν μετέβησαν εἰς τὴν μεγάλην καλύβην τῆς ἐνώσεως, εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς ὁποίας ἡ εἰκὼν τοῦ Δαχκδχαμούνη, αἱ μορφαὶ τοῦ baling καὶ τὰ ἱερὰ ποτήρια εἶχον μεταφερθεῖ. Οἱ ἱερεῖς ἐψάλον σύντομον προσευχὴν, μετὰ τὴν ὁποίαν αἰφνιδίως ἀνεσηκώθησαν, προσπαθοῦντες ἕκαστος νὰ ἐγγίσῃ διὰ τοῦ μετώπου του τὰς εἰκόνας. Οἱ δὲ ἱερεῖς ὡς καὶ ὁ λαὸς προσπελάζοντες ἀπεσύροντο, ἀφοῦ ἀνέκραζον στεντορείως « Mendou »

Αἱ καταχθόνιοι κραυγαὶ τοῦ Mendou καὶ αἱ συσφίξεις τῶν χειρῶν διήρκεσαν στιγμὰς τινὰς μετὰ τὰς ὁποίας οἱ ἱερεῖς ἐκάθησαν ἐπὶ τῶν ταπήτων, ἀφοῦ ἔλαβον τὸ τέιον καὶ τὴν ῥακὴν ταυτοχρόνως διεμοίρασαν καὶ εἰς τὴν ὁμήγυριν τεμάχια κρεμάτων πεπηγμένων· μετὰ δὲ τὸ πρόγευμα τοῦτο, ἡ συνάθροισις διελύθη.

Ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς τελετῆς ταύτης, μετέβαινον εἰς τὸν Vice-mhan ὅστις, καθήμενος μετὰ τῆς συζύγου τοῦ πλησίον τῆς ἐστίας, ἐδέχετο τὸν ζαγανικὸν ἀσπασμὸν τῶν εἰσερχομένων. Μετὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην, κατὰ τὸ ἔθιμον, φέρουν εἰς τὴν ζώνην των πλακοῦντα, ζάχαρην, Κορινθιακὰς σαφίδας, σῦκα καὶ ἄλλους ξηρούς καρπούς, ποιοῦντες ἀλλήλοις δῶρα ἐκ τούτων, καθ' ὃν καιρὸν προφέρουσι τὸ μενδός. Οἱ ἐπιφανέστεροι μάλι-

στα τῶν Καλμουκῶν, φέρουν μικρὸν σάκκον περιέχοντα τοὺς καρπούς, τοὺς ὁποίους λαμβάνουσι καὶ δίδουσι.

Μετὰ τὴν ὑποδοχὴν ταύτην, ὁ Vice-mhan ἐπορεύθη μετὰ τῆς συζύγου τοῦ εἰς τὴν καλύβην τῆς μητρὸς του, καὶ ἀφοῦ προσέφερεν ἐκεῖ τὸν ζαγανικὸν ἀσπασμὸν, μετέβη εἰς τὴν τοῦ ζάμα, ἐνθα τοῦ περιέμενον ἡ ῥακὴ καὶ ὁ ταταρικὸς οἶνος.

Ὁ pristaw καὶ ἄλλοι ἀνώτεροι Καλμουκοὶ ἐπρογευμάτισαν ἐκεῖ. Τὸ κρέας παρατέθη κατεψυγμένον, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν συμποτῶν καὶ τὸ δριμύ ψυχρὸς εἶχον ἐμποδίσαι τὴν θερμανσίν του. Τὰ ποτὰ λοιπὸν ἐμελλον νὰ θερμάνωσι καὶ διαλύσωσιν εὐθυμοτάτους τοὺς συμπότας.

Οἱ Καλμουκοὶ τόσον εὐλαβοῦνται τὰς ἱερὰς εἰκόνας, ὥστε μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ τὰς πλησιάζουσι, προσέχοντες μὴ τὰς ἐγγίση ἢ χεῖρ των γυμνῇ ἐγκληματίας δὲ θεωρεῖται ὁ ἀναπνεύσας πλησίον των. Τὰς πλάττουν μόνον διὰ τὰς μεγάλας ἐορτάς, μετὰ τὸ τέλος τῶν ὁποίων τὰς ῥίπτουν εἰς τὰ κύματα. Οὕτω τὴν ἐσπέραν πορεύονται ἐν λιτανείᾳ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Κούμα, διὰ νὰ ρίψωσιν ἐκεῖ τὰς εἰκόνας, ὅσαι ἐχρησίμωσαν εἰς τὴν ἐρτὴν, τὴν ὁποίαν ἱερεῖς, λαϊκοί, γυναῖκες, παιδιὰ, κοράσια ἐτελείωσαν τόσον μεθυσμένοι, ὥστε οἱ φρουροὶ τοῦ πρίγκιπος ἠναγκάσθησαν ἅπαντες νὰ ἐπαγρυπνῶσι περὶ τὴν καλύβην του.

Ἡ ἐρτὴ τοῦ Ζαγαμ διαρκεῖ ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς ὀγδόης ἡμέρας τοῦ ἔτους. Καὶ τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν, τὴν ἐρταζόμενὴν μετὰ μεγαλητέρας πομπῆς, τὴν ὀνομάζουσι μεγάλην ἡμέραν τῆς ἐρτῆς τοῦ Ζαγαμ, τὴν δὲ δευτέραν ἐώρτασαν εἰς τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τοῦ πρίγκιπος, καὶ τὰς ἄλλας εἰς τὸ Κουρούλ.

Οἱ χοροὶ καὶ τὰ ἄσματα, τὰ μὴ ὑπαγόμενα εἰς τὴν ἱσρατικὴν τελετὴν, εἶναι ἀπηγορευμένα εἰς τοὺς ἱερεῖς· ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ Ζαγαμ, οἱ βάρχοι δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην, διότι εἰς μὲν τὴν καλύβην τοῦ πρίγκιπος ἐχόρευσαν, εἰς δὲ τὰς ἄλλας ἐτραχώδησαν· ἀλλὰ τῶν ἱερέων τὴν μέθην διεδέχθη αἰσθημα θρησκευτικόν, καὶ ὅτε κατὰ προσταγὴν ἔφερον τὰς εἰκόνας τοῦ Βουρχάν, οὗτοι εὐλαβῶς τὰς ἤγγισαν διὰ τοῦ μετώπου των.

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ Ζαγαμ ἐμελλον νὰ τὴν ἐορτάσωσιν εἰς τοῦ Λάμα· ἀλλ' οὗτος, εἴτε δι' εὐλάβειαν, εἴτε δι' οἰκονομίαν, τὴν ἀπέφυγε. Περί δὲ τῆς κατανάλωσιν ποσότητος τῶν ποτῶν ἀρκούμεθα λέγοντες, ὅτι ἕκαστον Κουρούλ ἠγόρασεν ἓνα τόνον οἴνου καὶ ἓνα τόνον ῥακῆς.

Τέλος ἐπῆλθε καὶ ἡ ἐορτὴ τῶν λύχνων, ἣτις εἶναι ἡ τελευταία πᾶνήγυρις τοῦ ἔτους. Πολλὰς ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως ταύτης, αἱ καθημεριναὶ δεήσεις τοῦ Κουρούλ γίνονται μετὰ μεγίστης παρατάξεως χωρὶς ὅμως νὰ λείπη εἰς τὰς καλύβας ἐνθα γίνονται ἡ δεήσεις, ἡ ἐναρμόνιος μουσικὴ, ἐνῶ κατὰ τὰς

ἄλλας οἱ κάτοικοι τῶν δέονται διὰ τοῦ οἴνου καὶ τῶν παιγνισχαρτίων.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἔλαβε τὸ ὄνομά της ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐορτάζεται, ἀναπτομένων δηλαδὴ τῶν λύχνων (στοῦ ἡλια πρὸς τοῖς Καλμουκοῖς σημαίνει λύχνος). Διὰ ταύτης λοιπὸν ἐορτάζουσι οἱ Καλμουκοὶ γενικῶς τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων των, ἡ δὲ διάταξις τῆς ἀληθῶς εἶναι μοναδική. Ὁ Καλμουκός, ὃς γεννηθεὶς τὴν περὶ τὴν ἐορτὴν ταύτην, θεωρεῖται τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅτι εἶναι ἐνός ἔτους. Ἐπελθούσα ἡ ἐορτάσιμος ἡμέρα, ἕκαστος ἐνασχολεῖται εἰς τὴν διάταξιν τῆς ἐορτῆς, ἣτις ἄρχεται ἅμα σπινθηροβολήσωσιν οἱ ἀστέρες. Οἱ λύχνοι εἶναι κατασκευασμένοι ἀπὸ εἰδός τι πηλοῦ, πληροῦνται ἀπὸ πάχος εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου ἐμπήγεται στέλεχος γάρτου τινός. (καλούμενον ὑπὸ τῶν βοτανικῶν *stipa capillata*) περιτυλισσόμενον ὑπὸ βαμβακίου, χρησιμεύοντος ὡς ἐναυσμα. Ἐκάστη Καλμουκικὴ οἰκογένεια ἔχει κοινὸν τὸν λύχνον, ὅστις ἔχει τόσα ἐναύσματα, ὅσα ἔτη ἡλικίας μετροῦσιν οἱ οἰκεῖοι, οἱ δὲ λύχνοι οὗτοι τάττονται ἢ πλησίον ἢ κεχωρισμένοι ἀλλήλων.

Οἱ ἐπιφανέστεροι ὑφ' οὗσι πρὸ τῆς καλύβης των εἶδος βωμοῦ, ὃν καλοῦσι δὲν δὲ ρ, ὅστις συχνάκις εὐρίσκεται πλησίον τοῦ Κουρούλ. Κατὰ μὲν τὸ ὕψος εἶναι συνήθως ἴσος ἀναστήματι ἀνθρώπου, κατασκευάζεται δὲ ἀπὸ κλάδους βοστρυχηδὸν περιεγμένους, καὶ λήγει εἰς τεμάχια ξύλων, κεκαλυμμένων ἀπὸ χλόης.

Πλησιάζουσι δὲ τῆς νυκτὸς, οἱ ἱερεῖς συναθροίζονται πλησίον τοῦ δὲν δὲ ρ κατὰ τὸ ἀνήκον εἰς αὐτοὺς Κουρούλ. Εἰς τὰ πλάγια ἐκάστου βωμοῦ μικρὰ ἐστία ἐσπινθηροβόλοι, ἣν περιεκύκλουν οἱ ἱερεῖς περιμένοντες νὰ ἀνάψωσιν τοὺς λύχνους των, ὅταν ἐπέλθῃ ἡ σειρά των. Τέλος ὁ πρίγκιψ καὶ ἡ σύζυγός του ἐνεφανίσθησαν ἠγούμενοι τῆς πολυχρήμου λιτανείας, ἐνῶ ἡ εἰκὼν τοῦ Σουκούβά τρις περὶ τὸν βωμὸν ἐν πομπῇ περιεφέρετο, καὶ τρις οἱ παρευρισκόμενοι ἐκκλινον τὸ γόνυ. Τὸ βάδισμά των ἠκολούθη τὸν ῥυθμὸν τῶν ὀργάνων, ὅστις διέκοπτε τὴν νεκρικὴν σιγὴν τὴν κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα βασιλεύουσιν εἰς τὸ δάσος τοῦ Κούμα. Ἡ θέσις ἐνθα ἐγένετο ἡ λιτανεία, ἦτο ἐπικίνδυνος διὰ τὰς τάφρους, τὰς ὁπὰς, καὶ τὰς πολλὰς αὐτῆς ἀνωμαλίας, ἀλλ' οἱ Καλμουκοὶ ἔχουσιν, ἡμέρα μὲν τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἱερακος, κατὰ δὲ τὴν νύκτα, τὴν τοῦ αἰγωλοῦ, διὰ ἐξτελέσαν τὴν πορείαν χωρὶς τῆς ἐλαχίστης δυσκολίας. Ἡ λιτανεία περιῆλθε τὸ Κουρούλ καὶ μετὰ ταῦτα ἕκαστος ἐπέστρεφεν εἰς τὴν καλύβην του ὅπως ἐορτάσῃ ἐν χορῶ καὶ τυμπάνοις.

Ἀράμνησις τῶν Παρισίων.

Ἐννέα μῆνες καὶ ἐπέκεινα εἶχον παρέλθει ἀφοῦ οἱ φίλοι ἀρήσαντες τοὺς Παρισίους, ἐπισκέφθησαν τοὺς Καλμουκοὺς καὶ ἀμυδρῶς ἐγνώριον τὰ τῶν ποικίλα καὶ παράδοξα τῶν Καλμουκῶν ἥθη.

χωρίς νά ἐννοήσωσι καί τόν χρόνον τόν διαβάντα μέ τοσαύτην ταχύτητα.

Ὁ εἰς, εὐτυχέστερος τῶν πέντε φίλων κατὰ τὸ ταξίδιον τοῦτο, ἦτον ὁ Πρόσπερος. Καθ' ἐκάστην ἀφίερου τινὰς τῶν ὥρων του εἰς τὴν πλαστικὴν, τινὰς δὲ εἰς τὴν ἐρμολυφικὴν διὰ τῶν βαναύσων μὲν ἄλλ' ἀρεστῶν εἰς αὐτὸν ἐργαλείων, ποιῶν εὐφυῶς πως τὰ μικρὰ ἔργα του. Ἡμέραν τινὰ ἀπεικονίσας Καλμουῖον, ἐδέχθη εὐχὰς καὶ εὐχαριστήσεις ὑπὸ παντὸς τοῦ Καλμουικικοῦ πληθους.

« Τίς ποτὲ θά μοι ἔλεγεν, ἐπανελάμβανε πολ- λάκις, ὅτι οἱ Καλμουῖοι, ὁ ἄγριος σχεδὸν λαός, οὕτινος τὴν ὑπαρξίν ἠγνόουν, θά μὲ διδάξῃ τὰς πρώτας γνώσεις τῆς ἐρμολυφικῆς ; Ἄνδρεῖοι Καλμουῖοι ! ἂν ἠδυνάμην νά κρίνω τὰ ἔργα μου, θά σὰς ἐνηγκαλιζόμην. »

Τέλος βλέποντες πλησιάζουσιν τὴν ἐποχὴν τῆς εἰς Γαλλίαν ἐπιστροφῆς των, οἱ πέντε περιπλανώμενοι σύντροφοι ἀνεμνήσθησαν αὐτῆς, ἂν καὶ τοῖς ἔμμενον πολλὰ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ νά σπουδάσωσι. Πρὸ πάντων ὁ Πρόσπερος, ὡς σημεῖον εὐγνωμοσύνης, ὑπεσχέθη νά ἐπανέλθῃ ἐνταῦθα. Ὅτε διὰ τῆς μεσιτείας τοῦ Παύλου οἱ Γάλλοι ἀπεχαιρέτησαν τὸν τόπον τοῦτον ὑπῆρξεν ἡμέρα λυπηρὰ δι' ὅλον σχεδὸν τὸ πλῆθος, διότι ἐδείχθησαν καλοὶ καὶ πιστοὶ πρὸς ὅλους. Ὁ γηραιὸς ὁ δειξας τὴν τέχνην του εἰς τὸν Πρόσπερον, αὐτὸς μάλιστα κατελυπήθη ἀποχωριζόμενος τοῦ εὐφυοῦς μαθητοῦ του.

Ὁ πρίγκιψ Ποκίλδφ περιεμένετο ἀπὸ ἀναριθμήτους φίλους εἰς τὴν γενέθλιον πόλιν του, τὴν νέαν τῆς Ῥωσσίας πρωτεύουσιν· αἱ διαταγαὶ τῆς κυβερνήσεώς του τὸν προσεκάλουν ἐκεῖ ἵνα δώσῃ λόγον τῆς ἀποστολῆς του· οἱ δὲ φίλοι του, μὴ θέλοντες νά τὸν ἐγκαταλείψωσι, τὸν συνώδευσαν εἰς Πετρούπολιν.

Εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν πόλιν τὸ πᾶν ἐφάνη θαυμαστὸν εἰς τοὺς τέσσαρας Γάλλους· ἡ πρόσφατος ἀνάμνησις τῶν Καλμουῖων ἀφ' ἐνός, καὶ ἡ ἐλπίς νά ἐπαναίδωσι τὸ Παρίσιον μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀφ' ἑτέρου, ἐποίουν τὰ πάντα ἀρεστὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των. Κατέλυσαν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ περιφήμου φίλου των, ὃν ἡ κοινωνία τῆς πρωτεύουσας ὑπεδέχθη δι' ἑορτῶν κατὰ τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας διαρκουσῶν. Ὡς καλλιτέχναι μονομανεῖς, ὁ Βαφαῆλ καὶ Γιλβέρτης, ἐπεσκεφθήσαν τὰ διασπαρμένα μνημεῖα εἰς τὰ τεσσαράκοντα καὶ δύο τμήματα τῆς Πετρούπολεως, τὴν αὐτοκρατορικὴν ἀκαδημίαν, τὴν ἀκρόπολιν, τὰς τριάκοντα καὶ πέντε μεγίστας ἐκκλησίας, τὸ ὀρειχάλκινον ἐπιπνον ἔγαλμα τοῦ Πέτρου Α'. Ἰστάμεν ἐπὶ βράχου καὶ ζυγίζον τρία ἑκατομμύρια ὀκάδων, μέγα ἐνθύμημα τῆς Αἰκατιρίνης. Καὶ ὁ μὲν Ὀβίδιος τοὺς ἠκολούθει ὡς ἐγκρατὴς καὶ κρίσεως καλῆς καὶ παιδείας, δίδων συμβουλὰς ὅτε μὲν ἀνωφελεῖς, ἐνόησε δὲ ὠφελίμους· ὁ δὲ Πρόσπερος ἐθεώρει τὴν μὲν ζωὴν γλυκυτέραν, τὰς δὲ ἡμέρας βραχυτέρας, ἀφ' ἑμνήθη εἰς τὰ μυστήρια τῆς ἐρμολυφικῆς, ἵνα

(Εὐτέρπης Τόμος ΣΤ'. φυλ. 19)

ὠφελῆται μανθάνων καὶ βλέπων. Ὁ ξεναγωγὸς ὁμῶς ἦτον ὁ ἀγαπητὸς καὶ πεπαιδευμένος Παῦλος, ὅστις ἐτίμα τὴν Πετρούπολιν του μὲ ἀξιοθαύμαστον χάριν.

Ἀπειροὶ ὑπῆρξαν αἱ διαβεβαιώσεις τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐπιστροφῆς των, καὶ αἱ ἐλπίδες, αἵτινες τοὺς περιέμενον εἰς Παρισίους· ὁ μόνος δὲ σκοπὸς των ἦτο νά φθάσωσιν ὅσον τάχιστα, καὶ διὰ τοῦτο ποσῶς δὲν θά ἀναφέρω τὰ καθ' ὁδὸν συμβάντα. Τὸ Βερολίνον, τὴν Ἀνόβερν, τὸν Ῥήνον, τὰς Βρυξέλλας διέτρεξαν ῥίπτοντες βλέμματα, εὐθυμα καὶ θαυμάζοντες τὰς πόλεις ταύτας ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ. Μετὰ τὰς Βρυξέλλας διέβησαν διὰ τῆς Αἰλλης, τοῦ Ἀράνου, τῶν Ἀμιενῶν, ὅπου τελευταῖον ἀπεφάσιον νά διανυκτερεύσωσιν.

Ἐδῶ ὁ πρίγκιψ ἠθέλησε νά τελειώσῃ τὴν κωμωδίαν τὴν ὁποίαν μὲ τοὺς τέσσαρας φίλους ἔπαιξε δι' ἐπιλόγου, καθόσον καὶ ἡ ἀρπαγὴ ἐκείνων ἐκ τῶν Παρισίων ἦτον ὁ πρόλογος· εἶχον κατὰλύσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Γαλλίας, ὅπου ὁ Παῦλος διέταξε δεῖπνον μεγαλοκρεπέστατον, οἱ δὲ φίλοι του, οἵτινες μίαν νύκτα ἀπέχοντες τῆς ἐκπληρώσεως τῶν εὐχῶν των, τὸ ἐτίμησαν ἐπαξίως, διότι ἀγνοῦντες ἔπιον μὲ ἐπιμονὴν ἀξιοθαύμαστον τοὺς κατασκευασθέντας, ὡς καὶ τὴν ἐσπέραν τῆς 27 Φεβρουαρίου, χημικοὺς οἶνους. Ἡ αὐτὴ αἰτία ἐπέφερε τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα, μετέφερον δηλαδὴ τοὺς τέσσαρας ὑπνώττοντας διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμείξης τοῦ πρίγκιπος, ὅστις τὴν φορὰν ταύτην δὲν τοὺς ἐγκατέλειπε.

Ἀφ' ὧν ὕπνωσις.

Ἐν μιᾷ νυκτὶ φθάνει τις ἐξ Ἀμιενῶν εἰς Παρισίους· τὴν ἐπαύριον λοιπὸν τοῦ δεῖπνου, ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξα ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν τοῦ ξενοδοχείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ρίβολι, ὅθεν εἶχεν ἀναχωρήσει πρὸ ἐνός ἔτους. Οἱ τέσσαρες φίλοι κατὰ τὸ διάστημα τῆς πορείας δὲν εἶχον ἐξυπνήσει, διὰ τοῦτο ὁ πρίγκιψ ἐζήτησε τὴν αἴθουσαν, ἔβη ἐγένετο τὸ δεῖπνον καὶ ἐπιτυχῶν αὐτὴν ἔθεσεν εἰς τὴν αὐτὴν ὡς καὶ πρότερον θέσιν τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα πράγματα τῆς ἀλλοκότου ἐκείνης ἐσπέρας, ἔπειτα μετέφερον ἐκεῖ τοὺς συντρόφους του. Ἡ μετακομιδὴ ἀπῆτησε καλὸν καιρὸν, πρὸς δὲ τὸ τέλος τῆς νυκτὸς οἱ ταξιδιωτὰι ἐξύπνησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως. Ὁ δὲ πρίγκιψ Ποκίλδφ ἐσημείωσε τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του ὡς τὴν εὐτυχεστέραν τῆς ζωῆς του.

— Ἐμπρὸς, τέκνα μου, εἶπεν ὁ Παῦλος, ἡ ἡμέρα προχωρεῖ, μετ' ὀλίγον θ' ἀναχωρήσω, ἐξυπνήσατε καλὰ ὀλίγας στιγμὰς θά μείνωμεν ὁμοῦ.

Ὁ Βαφαῆλ ἠγέρθη, καὶ μὲ κλονούμενον βῆμα ἔσπευσε νά παραμερήσῃ τὰ παρκαπετάσματα τοῦ παραθύρου, καὶ ἐπέστρεψε νά καθήσῃ ὅλως ἐκπεπληγμένος· εἶχεν ἰδεῖ τὰ λιθοστρώματα ἅπαντα τῆς ὁδοῦ Ρίβολι, ρωτιζόμενα ὑπὸ τοῦ ἀερίου (gaz), φρουρὸν τινα συρίζοντα διὰ τῶν δακτύλων του, ἔπειτα τὰ δένδρα, καὶ δεξιόθεν τῆς σκιάδος τοῦ

Μασάν τὴν πρώτην ἡλιακὴν ἀκτῖνα, διαδεχομένην τὰ ἀπαυγάσματα.

— Μὰ τὸν ἅγιον Νικόλαον, ἐπανελάθην ὁ Ποκιλόφ, κοιμᾶσθε θαυμασιώτατα, ἀγαπητοί μου συμπόται· ἂν ἐνοεῖτε πρὸ ὀλίγου θὰ ἠκούετε τοὺς ῥογγατμοὺς παίζοντας ἐνεργητικωτέραν ἀρμονίαν παρὰ τὸ καταχθόνιον Βάλς τοῦ Ροβέρτου· τὴν ἰ-
 ἔδαν ταύτην θὰ τὴν δώσω εἰς τὸν Βερλιότον.

Ἐννάτη τῆς πρωῆας ἐσήμαινε καὶ ὁ πρίγκιψ δὲν εἶχεν ἔτι νικήσει τοὺς δισταγμοὺς τῶν ὅτι ὀνειρεύθησαν, καὶ ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν εἶχον ἐξυπνήσει. Ἡ φιλονεικία τῶν ἀπῆτει μάρτυρα. Ἐκαλεσαν λοιπὸν τὸν ὑπρέτην καὶ τὸν ἡρώτησαν ὅλοι ποία ἡμέρα ἦτον.

— Σήμερον εἶπεν ὁ παῖς εἶναι 28 Φεβρουαρίου. Ἀλλὰ, σταθῆτε, κύριοι, ἰδοὺ τρεῖς ἐπιστολαὶ κατεσπευσμέναι, διότι οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες τὰς ἔφερον εἰς τὰ δωμάτιά σας, εἶχον διαταγὴν νὰ σᾶς τὰς παραδώσωσιν ὅπου ἠδύνατο νὰ σᾶς εὕρωσι.

— Δός.

— Ἄς ἴδωμεν.

— Δός μοι, λοιπόν·

Ὁ Ραφαήλ, ὁ Ὀβίδιος καὶ ὁ Γιλβέρτης ἐρρίφθησαν ἐπὶ τὰς ἐπιστολάς καὶ ταυτοχρόνως τὰς ἀνέγνωσαν.

— Διάβολε, εἴξευρα καλῶς, Παρίσιοι 28 Φεβρουαρίου 183... Ἐγγρασάμεν ἐν ἔτος, ὃ τοῦτο δὲν εἶναι ὄνειρον.

Ὁ Ραφαήλ ἀνέγνωσε.

« Κ Ὑ ρ ι ε .

» Ὁ Κ. διευθυντὴς τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου λαμ-
 » βάνει τὴν τιμὴν νὰ σᾶς προειδοποιήσῃ ὅτι ἡ
 » κωμωδία, ἡ φιλόσοφος γυνὴ, τῆς ὁποίας εἶ-
 » σθε ὁ συγγραφεὺς, μέλλει νὰ παιχθῇ σήμερον. Σᾶς
 » περιμένει λοιπὸν ὁ Κ. διευθυντὴς τὴν στιγμὴν
 » ταύτην εἰς τὸ θέατρον, ἵνα κανονίσῃ μεθ' ἡμῶν
 » τινὰς διατάξεις. »

« Ὁ Κ. διευθυντὴς σᾶς παρακαλεῖ νὰ εὐαρε-
 στηθῆτε κτλ. »

— Καλὴν ἐντάμωσιν, Παῦλε, δός μοι τὴν χεῖ-
 ρά σου, καλὴν ἐντάμωσιν. Ἄχ! τίς χρά!

Καὶ ὁ Ραφαήλ ἐξῆλθε πνευστιῶν, ἐνῶ ὁ Ὀβίδιος ἀνεγίνωσκε :

• Φίλτατέ μου γαμβρέ.

» Διὰ τῆς τελευταίας σου ἐκ Πατρουπόλεως ἐ-
 » πιστολῆς ἔμαθον ὅτι μέλλεις νὰ φθάσῃς τὴν
 » 25 τοῦ μηνὸς τούτου· εἴμθεα εἰς τὴν 28 καὶ ἂ-
 » κόμη δὲν σὲ εἶδον. Μετὰ μεγίστης εὐχαριστή-
 » σεως σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ἐνίκησα τὰς δυσκολίας.
 » Τρεῖς λοιπὸν νὰ ἐναγκαλισθῇς τὴν μέλλουσαν
 » σύζυγόν σου, καὶ νὰ μᾶς εἴπῃς τὴν ἡμέραν
 » καθ' ἣν ἐπιθυμεῖς νὰ γίνῃ ὁ γάμος.

« Σὲ ἀσπάζομαι κτλ. »

— Παῦλε, ὕγξιαινε !

Καὶ ὁ Ὀβίδιος ἔτρεξε πρὸς τὴν κλίμακα.

Ὁ Γιλβέρτης ἀνέγνωσε.

• Ἀδελφέ μου ! Γιλβέρτη μου !

• Πρὸ μιᾶς ὥρας σὲ περιμένω εἰς τὴν οἰκόν

» σου, ποῦ εἶσαι ; Ἐλα λοιπὸν, διότι φλέγομαι
 » ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ.

» Ὁ Ἐδμὼν σου ».

Λέξιν δὲν ἠδυνήθη ὁ ζωγράφος νὰ εἴπῃ, ἔ-
 σπριγγε μόνον τὴν χεῖρα τοῦ Ποκιλόφ, θραύων
 παρ' ὀλίγον αὐτὴν καὶ ἀνέτρεψε δύο θρανία, μέχρις
 οὐ φθάσει ἐπὶ τὴν θύραν.

— Ἀπέλθετε περιχαρεῖς μανιακοὶ, εἶπεν ὁ
 πρίγκιψ, καὶ μὴ καταφρονεῖτε ποτὲ τὴν ζωὴν.
 Καὶ σὺ Πρόσπερε, δὲν ἔχεις κανένα περιμένοντά
 σε εἰς Παρίσιους ;

— Ὡ ! ναί, ἀγαπητέ μου Παῦλε, ἀπεκρίθη ὁ
 νέος καλλιτέχνης· ἐδῶ μὲ περιμένει ἡ ἐργασία, ἡ
 τέχνη τοῦ Φειδίου, ἴσως ἡ δόξα.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ο. Α. Α.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Β Α Ο Υ Μ Ε Μ Β Α Χ.

Κατὰ τὸ 1762, ἐν Γότθα, ἐνὶ τῶν μεσογαίων
 ἐκείνων τῆς Γερμανίας μερῶν, ἔνθα ἐπικρατεῖ ἡ ἡ-
 συχία, ἡ σπουδὴ καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπα-
 γρύπνησιν μὲν πατρὸς ἀγαθοῦ καὶ σπουδαίου, δι-
 δάκτορος καὶ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν
 ταῖς ἀγκάλαις δὲ μητρὸς φιλοσφόρου μὲν ἀλλ'